

Arrest

nr. 117 989 van 30 januari 2014
in de zaken RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X en hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verklaren (bijlagen 13), ter kennis gebracht op 25 februari 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 juli 2013 met nr. 106.875 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 25 juli 2013 op basis van artikel 39/82, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikkingen van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) die daarna meermaals werd aangevuld.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: staatssecretaris), nam op 25 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekers werden hiervan op 25 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19/11/2010, 09/11/2011 en 09/01/2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), A.(...) (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren op (...)

+ echtgenote : A.(...), H.(...) -geboren op (...)

en kinderen: A.(...), L.(...) - geboren op (...)

A.(...), V.(...) - geboren op (...)

A.(...), A.(...) - geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evaueerde deze gegevens op 17/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico in houdt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene 'gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 februari 2013 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers werden hiervan op 25 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de Minister van / De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...)

wordt aan A.(...) A.(...)

geboren te Armenië op (...)

van Armenië nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 25/03/2013 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten,

evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Usiand, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4). Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de Vereiste binnenkomstdocumenten (art7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)”

- ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de Minister van / De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...)

wordt aan A.(...) H.(...) + kinderen L.(...), V.(...), A.(...)

geboren te Armenië op (...)

van Armenië nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 25/03/2013 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten,

evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Usiand, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4). Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING !

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de Vereiste binnenkomstdocumenten (art7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)”

1.4. Verzoekers dienden op 16 juli 2013 bij faxpost een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen (rolnr.: RvV 131 918). Bij arrest van 17 juli 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot het horen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen (RvV 17 juli 2013, nr. 106.875).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. De zaken RvV 122 344 en RvV 131 918 hebben dezelfde bestreden beslissingen tot voorwerp waardoor ze onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Omwille van een goede rechtsbedeling past het beide zaken samen te voegen.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, waardoor zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient te worden vastgesteld dat de drie kinderen, respectievelijk geboren in 1995 (A. L.), 1996 (A. V.) en 2001 (A. A.), op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing allen minderjarig waren.

3.2. De algemene regel van procesonbekwaamheid van minderjarigen lijdt uitzondering wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard betreft rechten die aan de persoon verbonden zijn. Op basis van het feit dat A. L. ondertussen meerderjarig geworden is en A. V. meer dan 17 jaar oud is, kan worden verondersteld dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep in te stellen zonder daarbij door hun ouders of voogd te worden vertegenwoordigd.

3.3. A. A., thans de vijfde verzoekende partij, is echter slechts 12 jaar oud en beschikt gezien haar jonge leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om op zelfstandige wijze een beroep bij de Raad aanhangig te maken. De vijfde verzoekende partij dient hierbij dus vertegenwoordigd te worden door haar ouders of voogd. Aangezien in het initiële verzoekschrift nergens gepreciseerd wordt dat de twee eerste verzoekende partijen zouden optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, dient te worden vastgesteld dat het beroep in hoofde van A. A. niet ontvankelijk is wegens het ontberen van de vereiste procesbekwaamheid. Terloops wijst de Raad erop dat verzoekers de niet-ontvankelijkheid van de initiële vordering, wat de minderjarige kinderen betreft, niet kunnen herstellen door in het kader van de syntheseseminarie de ouders wel als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen te laten optreden.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het werd ingediend door A. A., thans de vijfde verzoekende partij.

3.4. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op voor zover het beroep gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.3). Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

3.3. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoekers naar aanleiding van de bevelen om het grondgebied te verlaten nergens in hun syntheseseminarie de schending opwerpen van een hogere rechtsnorm.

De exceptie van niet ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van hun synthesesmemorie werpen verzoekers de schending op van *“het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, en van artikelen 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”* Verzoekers betogen hierbij als volgt:

“De procedure die door artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 geregeld wordt, vormt in Belgisch recht de gedeeltelijke omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG.

De medische regularisatie is aldus één van de twee vormen van subsidiaire bescherming in de zin van de richtlijn (zie in die zin Grondwettelijk Hof, arrest 193/2009 van 26.11.2009, punt B.3.1).

In het arrest M. t. Ierland van 22.11.2012 (C-277/11) oordeelde het Europees Hof van Justitie dat de in het middel vermelde rechtsbeginselen en bepalingen als gevolg hadden dat de lidstaten verplicht waren de aanvrager te horen voor elke beslissing met betrekking tot diens aanvraag tot subsidiaire bescherming, zelfs indien die aanvrager reeds vroeger in het kader van zijn asielaanvraag verhoord werd.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde dat:

“Wanneer het daarentegen een regeling betreft zoals de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling, die wordt gekenmerkt door twee afzonderlijke en opeenvolgende procedures voor de behandeling van het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, respectievelijk het verzoek om subsidiaire bescherming, dient de verwijzende rechter er zorg voor te dragen dat in het kader van elk van deze procedures de grondrechten van de verzoeker worden geëerbiedigd en meer bepaald zijn recht om te worden gehoord, dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen waarbij de verlangde bescherming wordt geweigerd. In een dergelijk stelsel houdt de omstandigheid dat de betrokkene reeds naar behoren is gehoord in het kader van de behandeling van zijn verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, niet in dat dit vormvoorschrift niet meer behoeft te worden nageleefd in het kader van de procedure inzake het verzoek om subsidiaire bescherming”.

Verzoeker werd door tegenpartij niet verhoord over zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming om medische redenen voor de verwerping van die aanvraag.

Dit is trouwens bijzonder wezenlijk wanneer de arts-attaché in het bezit is van psychiatrische attesten waaruit blijkt dat enerzijds een terugkeer naar Armenië af te raden is en anderzijds dat, in tegenstelling tot de bronnen waarover tegenpartij zich steunt, verzoeker geen toegang tot de nodige zorgen in Armenië heeft genoten.

De bestreden beslissing schendt het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Tegenpartij heeft geen memorie neergelegd waarin ze op dit middel antwoordt. Het middel werd ook niet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid onderzocht.”

4.2. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).”

4.3. Daargelaten de vraag of een aanvraagprocedure van een machtiging tot verblijf om medische redenen volledig kan worden gelijkgesteld met een verzoek om internationale (subsidiaire) bescherming, houdt de hoorplicht als beginsel niet in dat de betrokkene steeds uitgenodigd moeten worden voor een verhoor. Er is enkel vereist dat zij nuttig voor hun belangen kunnen opkomen. Dit blijkt ook uit het door verzoekers geciteerde arrest M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie waarin wordt over de hoorplicht het volgende wordt gesteld: *“dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen”*. De Raad wijst erop dat verzoekers ruimschoots de mogelijkheid hadden alle medische en andere documenten over te maken bij het indienen van hun aanvraag en bij het neerleggen van bijkomende stukken en dit tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de

verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig aanleiding geeft tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de eerste bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

4.4. Verzoekers beweren weliswaar dat de naleving van de hoorplicht van wezenlijk belang is wanneer de verwerende partij beschikt over *“psychiatrische attesten waaruit blijkt dat enerzijds een terugkeer naar Armenië af te raden is en anderzijds dat, in tegenstelling tot de bronnen waarover tegenpartij zich steunt, verzoeker geen toegang tot de nodige zorgen in Armenië heeft genoten”*, maar zij verduidelijken geenszins welke elementen zij in het kader van een eventueel gehoor zouden kunnen aanbrengen die aanleiding zouden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.5. Waar de verzoekers tevens de schending van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging aanvoeren, en in het bijzonder van het recht om in elke procedure te worden gehoord, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Daarnaast dient erop te worden gewezen dat aan dit beginsel geen ruimere interpretatie kan worden toegekend als degene die het Hof van Justitie in het kader van artikel 41 van het Handvest heeft gegeven. Het vervullen van de hoorplicht heeft bijgevolg slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

4.6. Een schending van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.7. In een tweede middel van hun synthesesamenvatting werpen verzoekers de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel voeren verzoekers, naast de hiervoor vermelde artikelen, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een vierde en laatste middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM. Verzoekers verwoorden hun betoog als volgt:

“Eerst onderdeel

In zijn attest van 23.12.2010 schreef Dokter T.(...):

“Tout retour dans son pays d'origine est contre indiqué sur le contexte posttraumatique”.

Vrije vertaling:

“Elk terugkeer naar zijn land van herkomst is te ontraden wegens posttraumatische context”.

Noch de bestreden beslissing noch het advies van ars-attaché T.(...) antwoorden op dit essentiële punt van de aanvraag.

Artikelen 9ter en 62 van de wet worden aldus geschonden. Het arrest 106.875 van uw Raad antwoordt ook niet op dit essentieel argument.

Tweede onderdeel

In het attest dat met de brief van 9.1.2012 meegedeeld werd schreef psychiater T.(...) dat de behandeling die verzoeker in Armenië ontvangen had volledig onvoldoende was.

Het blijkt uit het advies van arts-attaché T.(...) dat hij van dit advies van psychiater T.(...) kennis genomen heeft.

Het advies van arts-attaché T.(...) en de bestreden beslissing zijn echter een uiteenzetting van de algemene toestand in Armenië, die helemaal tegengesproken wordt door de informatie die verzoeker met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf meedeelde, en door zijn persoonlijke ervaring.

Tegenpartij betwist niet dat verzoeker niet de nodige behandeling in Armenië kreeg. In het arrest 106.875 van uw Raad wordt het volgend besluit daaruit getrokken:

"Het is niet omdat verzoeker in het verleden een minder afdoende medische behandeling onderging dat dit hetzelfde zal zijn in de toekomst bij terugkeer, nu eerste verzoeker dankzij het medisch advies van de verwerende partij beschikt over bronnen met concrete vermelding waar hij een aangepaste behandeling kan vinden".

Zodoende wordt verondersteld, en dit werd ook letterlijk ter zitting gezegd, dat verzoeker in feite de slechte dokter in Armenië geraadpleegd had.

Niks in het administratief dossier laat echter toe te besluiten dat de slechte behandeling van verzoeker in Armenië niet het gevolg van structurele problemen geweest is. Integendeel blijkt uit de verslagen neergelegd ter gelegenheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf dat de slechte behandeling van verzoeker in Armenië het gevolg van structurele problemen is geweest.

Er werd bijgevolg niet betwist, noch in de bestreden beslissing, noch in het arrest van uw Raad, dat verzoeker niet de gepaste behandeling in Armenië mocht ontvangen. Door dit niet te betwisten en tegelijkertijd te beslissen dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is, is de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig.

Derde onderdeel

In een arrest 73.928 van 26.1.2012 vernietigde uw Raad een beslissing van weigering van machtiging tot verblijf in het geval van een Armeense verzoeker die zoals verzoeker aan een posttraumatische stresssyndroom leek.

Zoals in huidig geval had de verzoeker onder andere de verslagen van artsen zonder grenzen en de wereldgezondheidsorganisatie (punt 2.2, pagina 4 van het arrest) geciteerd om te besluiten dat de nodige behandeling in Armenië niet bestond.

Uw Raad oordeelde dat de motivering van de in deze zaak bestreden beslissing, die zeer vergelijkbaar met de motivering van de thans bestreden beslissing is, onvoldoende was.

Om dezelfde redenen is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende ten aanzien van de door verzoeker ingeroepen informatie.

(...)

Om het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren moet tegenpartij zich, volgens de constante rechtspraak van de Raad van State, op het meest gespecialiseerde advies baseren (R.v.St., arresten nummer 98.492 van 23.8.2001, 113.367 van 5.12.2002 en 119.281 van 12.5.2003).

Ter staving van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voor medische redenen heeft verzoeker medische attesten van zijn psychiater, Dokter T.(...), aan tegenpartij meegedeeld.

In zijn attest van 23.12.2010 schreef Dokter T.(...):

"Tout retour dans son pays d'origine est contre indiqué sur le contexte posttraumatique".

Vrije vertaling:

"Elk terugkeer naar zijn land van herkomst is te ontraden wegens posttraumatische context".

In het attest dat met de brief van 9.1.2012 meegedeeld werd schreef psychiater T.(...) dat de behandeling die verzoeker in Armenië ontvangen had volledig onvoldoende was.

De bestreden beslissing beroept zich op het verslag van de arts-attaché T.(...) die veronderstelt (indien uw Raad van mening is dat het tweede middel ongegrond is) dat verzoeker kan terugkeren op voorwaarde dat hij in Armenië de nodige behandeling ontvangt, in tegenstelling tot psychiater T.(...) die adviseert dat elk terugkeer te ontraden is.

Psychiater T.(...) stelt ook vast dat de behandeling die aan verzoeker in Armenië voorgeschreven werd volledig onvoldoende is, waar arts-attaché T.(...) op basis van algemene beschouwingen van mening is dat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Er zijn verschillende dokters T.(...) die op de website van de orde van de geneesheren vermeld zijn (stuk 5) en het administratief dossier laat niet toe te besluiten welke van die artsen het advies gegeven heeft. In ieder geval blijkt dat geen van de dokters die deze naam dragen psychiater is.

Door de voorkeur niet te geven aan het gespecialiseerde advies van de psychiater T.(...), die bovendien verzoeker regelmatig volgt, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet.

Tegenpartij heeft in het kader van huidige procedure geen memorie neergelegd waarin het middel

beantwoord werd. In het arrest 106.875 oordeelde uw Raad echter:

"Door louter zich vragen te stellen naar de specialiteit van de arts van de verwerende partij die zeer concreet motiveert waarom hij het niet eens is met de stelling van verzoekers en hun artsen, weerleggen verzoekers niet het gedetailleerd rapport van de arts van de verwerende partij en vooral van de bronnen waarvan hij gebruik maakt".

Verzoekers stellen zich geen vragen over de specialiteit van de arts-adviseur van tegenpartij. Ze moeten wel vaststellen dat het advies van de arts-adviseur van tegenpartij niet het meest gespecialiseerde advies is in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van de Raad van State. In tegenstelling tot de arts-adviseur van tegenpartij heeft dokter T.(...) zeven jaar psychiatrie moeten studeren. Het is bijgevolg onmogelijk vol te houden, hoe gemotiveerd het standpunt van de arts-adviseur van tegenpartij ook kan lijken, dat het advies van de arts-adviseur van tegenpartij even gespecialiseerd als het advies van dokter T.(...) zou zijn.

Dit moet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het is ook om aan de eisen van die rechtspraak van de Raad van State te kunnen voldoen dat artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet de mogelijkheid voor de arts-adviseur van tegenpartij voorziet om een bijkomend deskundig advies in te winnen.

(...)

De ernst van de psychiatrische stoornissen van verzoeker is niet betwist door tegenpartij. De ziekte van verzoeker werd als chronisch gekwalificeerd, met een onzekere prognose en een mogelijkheid tot zelfmoord. Hij is nog steeds in behandeling bij psychiater T.(...), zoals blijkt uit het attest dd. 29.10.2012 (stuk 6).

Artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens eisen een ernstig onderzoek van het risico ingeroepen door verzoeker in het kader van artikelen 2 en 3.

Een onderzoek door een dokter van wie de specialiteit niet gekend is, die een standpunt inneemt zonder verzoeker te ontmoeten, die geen rekening houdt met de gespecialiseerde attesten, en die algemene onderstellingen uitspreekt vormt geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 EVRM.

Tegenpartij heeft in het kader van huidige procedure geen memorie neergelegd waar op dit middel geantwoord wordt. In het arrest 106.875 van uw Raad werd het middel onderzocht en verworpen, met verwijzing naar de hoge drempel geëist in de arresten D.t. Verenigd Koninkrijk van 2.5.1997 en N. t. Verenigd Koninkrijk van 27.5.2008.

In het arrest Yoh-Ekale Mwanje t. België van 20.12.2011 hebben zes van de zeven rechters (!) een gedeeltelijk eensluidend advies gegeven, dat met de volgende commentaar over de rechtspraak D. en N. eindigt:

« Nous espérons que la Cour puisse un jour revoir sa jurisprudence sur ce point ».

Vrije vertaling:

"We hopen dat het Hof ooit haar rechtspraak op dit punt zal kunnen herzien".

Aan hun syntheseseminarie voegen verzoekers een uittreksel van de website van de Orde van Geneesheren toe (syntheseseminarie, bijlage 5), alsook een medisch attest van psychiater T. van 29 oktober 2012 (syntheseseminarie, bijlage 6).

4.8. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden het tweede, derde en vierde middel samen onderzocht.

4.9. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden aangevoerd aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze voornoemde verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

4.10. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.11. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht behandeld te worden.

4.12. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.13. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat geen rekening kan worden gehouden met het medisch attest dat verzoekers thans bij hun synthesesemorie voegen. Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat zij dit medisch attest van dr. T. van 29 oktober 2012 (synthesesemorie, bijlage 6), dat dateert van na de bestreden beslissing, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hebben voorgelegd. Verzoekers kunnen de gemachtigde van de staatssecretaris of de ambtenaar-geneesheer geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aanwrijven door te steunen op stukken die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

4.13. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.14. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 19 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen op basis van de medische problemen van eerste verzoeker. Uit de talrijke medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat eerste verzoeker lijdt aan een chronisch obstructief longlijden en verder een depressie heeft waarvoor hij wordt opgevolgd door een psychiater en medicamenteus wordt behandeld.

4.15. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2012, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing. In dit advies meent de arts-adviseur dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Hierin wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.11.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

-Medisch getuigschrift (d.d. 15/11/2010) ingevuld door Dr. E.(...), waaruit blijkt dat de betrokkene een PTSS en depressie heeft evenals een chronisch obstructief longlijden. De noodzaak tot opvolging door een psychiater wordt geduid.

-Medische attesten (d.d. 9/2/2010, 23/12/2010, 20/1/2011, 6/9/2011 en 5/12/2011) opgemaakt door Dr. T.(...) H. (...), psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene anxiodepressief is in het kader van een PTSS. Nood aan familie wordt geduid evenals het gevaar om terug te keren naar het land van herkomst.

-Medische getuigschriften (d.d. 23/2/2011, 31/3/2011, 28/4/2011, 9/6/2011, 7/7/2011, 6/9/2011, 5/12/2011 en 6/2/2012) ingevuld door Dr. T.(...) H.(...), waaruit een PTSS blijkt met anxiodepressieve decompensatie.

-Niët-beëdigde vertaling in het Frans van een voorschrift (d.d. 10/09/2010) in het Russisch, waarvan acte.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 35-jarige man een depressie heeft waarvoor hij wordt opgevolgd door een psychiater en medicamenteus wordt behandeld met Risperidon (Risperdal®), Paroxetine, Alprazolam (Xanax®) en (Lormetazepam (Loramet®).

De vermelde nood aan familie wordt niet concreet gemaakt en staat niet in verhouding met de vermelde medische informatie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Armenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatstelijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontacteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, op datum van 20/01/2012 met uniek referentienummer AM-2339-2012.

Betreffende de medicamenteuze behandeling: uit deze informatie (1) blijkt dat Risperidon, Fluoxetine (alternatief voor Paroxetine), en Diazepam en Soplicone (alternatieven voor Alprazolam en Lormetazepam) beschikbaar zijn in Armenië.

Verder blijkt uit dezelfde informatie dat ook psychiaters beschikbaar zijn.

De eventuele verergering van de ziekte of symptomen door de terugkeer naar het land van herkomst is mijn inziens niet van die aard dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit. Bovendien wordt er geacht dat de beschikbare en toegankelijke zorgen hier op inspelen.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 23/03/2012 blijkt dat:

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2011) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn

beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Verder haalt de advocaat van betrokkene in het verzoekschrift aan dat verzoeker in Armenië niet de nodige zorgen kan genieten, dit door een structureel gebrek aan middelen, know-how en infrastructuur.

De advocaat van betrokkene baseert zich voor deze verklaringen op verscheidene bronnen in het verzoekschrift. Echter, deze bronnen beschrijven een algemene situatie, en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op haar individuele situatie van toepassing is. Tevens dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Betrokkene legt bovendien geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor betrokkens echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook haar steentje hiertoe bijdraagt. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hij tenslotte ruim 34 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

4.16. Waar verzoekers in het eerste onderdeel van het tweede middel uit hun synthesesamenvatting stellen dat er noch in de bestreden beslissing noch in het advies van arts-adviseur wordt ingegaan op hetgeen in het medisch attest van 23 december 2010 vermeld is, namelijk dat "*Elk terugkeer naar zijn land van herkomst is te ontraden wegens posttraumatische context*", kunnen zij niet worden gevolgd. De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies van 17 april 2012 immers uitdrukkelijk het volgende: "*De eventuele verergering van de ziekte of symptomen door de terugkeer naar het land van herkomst is mijn inziens niet van die aard dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit. Bovendien wordt er geacht dat de beschikbare en toegankelijke zorgen hier op inspelen.*" De Raad merkt op dat wel degelijk wordt geantwoord op wat in het medisch getuigschrift wordt aangevoerd, zodat hieruit geen schending van artikel 9ter of 62 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid.

4.17. Verzoekers betogen voorts dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is omdat enerzijds niet wordt betwist dat eerste verzoeker in Armenië niet de gepaste behandeling mocht ontvangen, terwijl anderzijds een uiteenzetting wordt gegeven over de algemene toestand in Armenië waaruit blijkt dat de nodige behandeling toegankelijk en beschikbaar is. De Raad herhaalt de overwegingen uit het arrest waarbij het verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd verworpen (RvV 17 juli 2013, nr. 106 875) waarin werd gesteld dat het feit dat eerste verzoeker in het verleden een minder afdoende medische behandeling onderging, niet betekent dat dit bij terugkeer wederom het geval zal zijn aangezien hij dankzij het medisch advies thans beschikt over bronnen met concrete vermelding waar hij aangepaste behandeling kan vinden. Verzoekers tonen geenszins met objectieve informatie aan dat de eerdere slechte behandeling van eerste verzoeker in Armenië het gevolg was van structurele problemen. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: "*Tevens dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het*

gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.” Er is dus geenszins sprake van een tegenstrijdigheid in de eerste bestreden beslissing. Wat de verwijzing van verzoekers betreft naar een Franstalig arrest van de Raad (RvV 26 januari 2012, nr. 73 928), stipt de Raad aan dat de verwijzing naar een arrest niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en verzoekers niet aannemelijk maken dat hun situatie analoog is of commensurabel met de feiten die aan het vermelde arrest ten grondslag liggen.

4.18. Voor zover verzoekers menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op het algemeen advies van de arts-adviseur die geen psychiater is en niet op de medische attesten van de specialist-geneesheer van eerste verzoeker, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet louter op de medische attesten die verzoekers hebben aangebracht zou mogen baseren, maar de beoordeling op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dient over te laten aan de ambtenaar-geneesheer. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur niet van een bijzondere expertise blij hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en deze niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist zou zijn opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard op onzorgvuldige wijze werd genomen of de motieven ervan niet deugdelijk zouden zijn.

4.19. Met hun kritiek dat *“Een onderzoek door een dokter van wie de specialiteit niet gekend is, die een standpunt inneemt zonder verzoeker te ontmoeten, die geen rekening houdt met de gespecialiseerde attesten, en die algemene onderstellingen uitspreekt”*, geen ernstig onderzoek zou zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM slagen verzoekers er niet in om een schending van deze verdragsbepaling aannemelijk te maken. Deze bepaling kan immers niet zelfstandig worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cf. RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). Verzoekers verwijzen in hun vierde middel weliswaar naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM, maar laten na dit thans verder uit te werken. Samen met verzoekers stelt de Raad vast dat het middel dat gestoeld was op de artikelen 2 en 3 van het EVRM in het kader van de procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd verworpen (RvV 17 juli 2013, nr. 106.875) en er geen enkele aanleiding bestaat om een eventueel risico nu anders te beoordelen.

4.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 13 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 122 344 en 131 918 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN